

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Voyeurisme de gènere

La història. Colòmbia, ara. Adrián, director d'orquestra espanyol, és contractat per dirigir la simfònica colombiana, l'acompanya Belén, la seva xicota, però la gelosia complica la situació de la parella, en un tèrbol joc d'in-sospitades conseqüències.

La pel·lícula. Hi ha portes que mai no s'haurien d'obrir, avisa la publicitat d'aquesta coproducció hispano-colombiana-ianqui. I quan espectadores i espectadors obren les del cinema on es projecta *La cara oculta*, es trobaran tancats dins un thriller claustrofòbic, gelosiac, gòtic híchquic (d'Hitchcock) i taquicàrdic. Tics d'un cinema de gènere amb ganes de neguitejar les noietes que, tot buscant el Príncep Blau, topen de morros amb el Comte Barba-blava. Andrés Baiz (Calí, Colòmbia, 1975) coguionitza i dirigeix aquest relat de dones en peu de guerra-entre-elles. Som distints del sexe oposat perquè l'evolució ens força a ser diferents i les hormones modifiquen la matèria primera, però allò que féssim amb aquest material, depèn de la societat. Ho diu l'Aisling Irwin, premiada escriptora de divulgació científica. És el que diferencia dones i homes segons els psicòlegs evolutius? Poca broma.

I en el triangle amorós que (mal)viuen Adrián, Belén i, després, Fabiana, elles són les protagonistes supeditades al mascle (a

més inri, amb batuta fal·locràtica de director d'orquestra!) per no perdre l'estatus ni les comoditats de gènere. No tot ha de ser violència masculista. Baiz tanca, a la manera de *La habitación del pánico* (2002, David Fincher) un cas de gelosia voyeur d'urgència, posant en solfa patològica, la intractable rivalitat femenina. O tanmateix. El thriller porta fins les, gairebé, darreres conseqüències, el joc del gat i la rata. Per cert, qui és el gat i qui la rata? Mentrestant, Quim Gutiér-

La cara oculta

Director: Andy Baiz.
 Intèrprets: Quim Gutiérrez,
 Clara Lago, Martina García,
 Marcela Mar. Colòmbia-
 Espanya-EUA, 2011. 103'.
 JC Alpicat, Lauren Lleida.

rez vol ser creïble dirigint la *Patètica* de Txaikovski, envoltat per dues escurçons temibles.

La imatge. L'alliberada Belén, cara la mar blava.

La frase. "Sis-plau, ajuda'm, estic aquí, escolta'm, sóc aquí, mira'm!", implora la Belén. Quantes beléns, a hores d'ara i sota les tisorades socials i sanitàries, no supliquen que algú les escolti?

La recomanació. Interessats en thrillers híbrids, de quan Hitchcock era imitat per Brian de Palma.